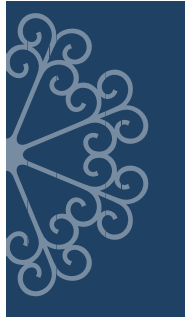

בית מזדרש

515

פרשת תרומה

זמני כניסת ויציאת השבת

✡	🕒	
18:04	16:50	ירושלים
18:05	17:07	בני ברק
18:40	17:30	ציריך
18:32	17:02	וינה
18:52	17:40	אנטוורפן
19:01	17:43	פריז
18:06	17:02	לונדון

דבר הישיבה

אז תבין יראת ה'

תלמידים מספרים כמה תבע באזניהם מורנו הגאון רה"י אברהם יצחק ברזל זצוק"ל (היא"צ י' אדר) את חובת לימוד המוסר. הוא סיפר שהיה פעם בחור שניגש למשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצוק"ל ואמר לו בהתרגשות: "אני לא צריך יותר ללמוד מוסר!" למה התפלא המשגיח: ענה הבחור, ברגע זה סיימתי לכתוב חבורה סבוכה ביותר שארכה לי כמה ימים ואני מרגיש כל כך מחובר לתורה שאין לי שבביל מה ללמוד מוסר.

שאלו רבי יחזקאל שאלה אחת: תגיד לי, אם חבורה כזו הייתה יוצאת לחבר שלך האם גם היית כל כך שמח בסיפוק רב שכזה? ענה הבחור: וודאי שלא! המשיך המשגיח ואמר לו: אתה רואה שצריך להמשיך ללמוד מוסר...!!

פעם אמר לתלמידים: המלאך הגיע למנוח ואמר לו: הולך להיות לך בן - "שמשון הגיבור" ובשביל זה אתה צריך להיות פרוש מיין, ומתנהג רק בקדושה וטהרה עבור זה שהוא יכול להגיע להיות מה שמיועד לו. אבל מי אני? פתאום לשנות הרגלי חיים איך אני מסוגל להגיע בכלל לדרגות האלו? - התשובה היא: כן! אם מלאך אלוקים אומר לך כנראה שאתה יכול! ואם אתה לא יודע תברר! אבל דבר אחד ברור אתה יכול!

עוד אמר לתלמידיו בשם ראש ישיבת פונוביז' הגאון הגדול רבי דוד פוברסקי זצוק"ל [מתלמידי הישיבה עוד בשנחאין] משנכנס אדר מרבים בשמחה "איך יודעים להיות "מרבים בשמחה"? - "עיי לימוד המוסר". "משנכנס אב ממעטים בשמחה" איך יודעים להיות ממעטים בשמחה"? גם עיי לימוד המוסר. נמצא שלימוד המוסר הוא נותן לבן אדם את הכח לדעת ולהבין איך להתנהג בכל מצב שנמצא!!

(מתוך מאמר לזכרו)

"הנה הפשטתם צורת הישיבה, וקלטתם רוח ורצון הישיבה, ובוזה עשיתם לכם חבורה לילך בעקבות רוח הישיבה, ובכל מקום שאתם נמצאים לקחתם זאת כאילו להיות עם הישיבה בין כתלי הישיבה" (מרוך המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצוק"ל ממיר)

מתורת רבותינו

אם מעמידים הגוף כרצון ה' - נעשה למשכן

ועשו לי מקדש, ושכנתי בתוכם (כה, ח).

הערה כללית שמעתי מפי מרוך המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל - אם מעמידים כהוגן את העצים והאבנים כפי רצון ה' יתברך נעשה 'משכן' - כמו

מליץ יושר (שמות קיח)

להכין את עצמו - שתוכל התורה לשכון בו

ועשו ארון עצי שטים וגו' (כה, י).

קדוש ומושלם, כי אין זה מספיק כלל. על האדם הוא מוטל העבודה לקדש האברים כולם ולבטל הנאת העוה"ז ולהרגיש בטוב ובמתיקות של תורה, "טעמו וראו כי טוב ה'" ואז תהיה אהבת התורה שלו אהבה שאינה תלויה בדבר, דאם לא כן יתכן שאם בטלה הסיבה המעוררת לתורה בטלה האהבה, כי אם היא תלויה בדבר אז אין מובטח להתקיים. והשלמת האברים היא בנין הקרשים והשולחן וכו', כי אז ראוי לשכון שם התורה שהיא כנגד הארון...

יד יחזקאל

פרשת הארון היא פרשה קטנה, וכל הפרשיות האלו - תרומה - תצוה - ויקהל - פקודי - מדברים אודות שולחן, מנורה, מזבח וקרשים ושאר הדברים. ורואים אנו דאין ההבנה פשוטה כמו שאנו סוברים דעיקר עבודת האדם הוא עם הארון, אלא אדרבה, הארון שמור - דהארון הוא כנגד הנשמה הטהורה ואותה אין צריך לתקן. עיקר העבודה הוא להכין בית לארון כדי שיהיה "ושכנתי בתוכם" ולכן עבודתנו הוא לתקן השולחן והמנורה וכו'.

ולכן טעות הוא לחשוב כי מי שלומד תורה הוא

גודל מעלת התומכים ומחזיקים ידי לומדי תורה

בטבעות הארון יהיו הבדים לא יסורו ממנו (כה, טו).

והוסיף: שכמו כן אנו מוצאים ביששכר וזבולון שהם חשובים כאחד, ולא עוד אלא שבברכות יעקב אבינו ומשה רבינו הוקדם זבולון ליששכר, וכן אנו מוצאים במשנה תחילת מס' זבחים 'שמעון אחי עזריה'; ופירש רש"י וז"ל: "על שם שעזריה עסק בפרקמטיא <

שח מורנו הגאון רבי אליהו ברוך פינקל זצ"ל, הנה כבר רמזו 'דורשי רשומות' מציווי זה, שכל מי שמחזיק את התורה ולומדה הרי הוא נעשה לחלק מלימוד התורה, וכמו שהבדים המחזיקים את הארון לא יסורו מן הארון עצמו.

ימים מקדם

תמונה מרתקת
מימי שנחאי:
תלמידי הישיבה
משנת תרפ"ח -
יושב במרכז הגאון
רבי דוד פוברסקי,
עומד מעליו הגאון
רבי מיכל פינשטיין
זצוק"ל

וסיפק צורכי שמעון אחיו בשעה שהיה עוסק בתורה, והתנו ביניהן שיהא חלק לעזריה בשכר תלמודו של שמעון וכו', לפיכך נקרא על שמו שלמד על ידו.

והנה נאמר בפסוק במשלי (ג, יח) "עץ חיים היא למחזיקים בה", וכבר דקדק בזה החפץ חיים

(שם עולם, שער החזקת התורה פי"ז) דלא כתיב למחזיקים 'אותה' אלא למחזיקים 'בה', משום שכאשר אדם מחזיק דבר שצריך תמיכה שלא יפול, הרי הוא מחזיק 'אותו', אבל כשאדם עומד ליפול והוא מחזיק בדבר בכדי שהוא עצמו לא יפול, בזה

אנו אומרים שהוא מחזיק 'בו', ללמדנו שהמחזיק בתורה אינו עושה כן כדי לתמוך בתורה, אלא כדי לתמוך את עצמו שלא יפול. וכעין מה שאמרו בגמ' סוטה (דף ל"ה ע"א) הארון נושא את נושאו.

משלחן רבי אליהו ברוך (עמ' שנג')

הפסוק שעלה למרן המשגיח בהטלת גורל הגר"א

בטבעת הארון יהיו הבדים לא יסורו ממנו (כה, טו).

מתוך מכתבו של **מרן המשגיח רבי ירוחם ממיר זצ"ל**:

"ואספר לו איזה מעשה, בעת שהייתי בליטא, והיה לי מחשבות לעזוב מקומנו ישיבת מיה, כדי שאוכל לשבת בקעלם, וראיתי מן השמים כמה עיכובים. ופעם אחת הטלתי הגורל הידוע (=גורל הגר"א), ונפל לי פסוק שנבהלתי מראות, וגם חידוש גדול נתחדש לי מהפסוק - "בטבעות הארון יהיו הבדים

לא יסורו ממנו".

והדבר ברור שלא לפי מעשי נתגלה לי הפסוק, כי אם בזכות הרבים, וזה הוא ביאור נחמד ונעים ורמז גדול שיצא מההלכה הזאת, היינו ש'הבדים' המה האנשים שנושאים את ארון התורה ונמשלו לבדי הארון, שלא יסורו ממנו לעולם ועד כהלכות הבדים... ומוני אז יש לי כמה חששות בעת שההכרח יאלצני

לעזוב את הישיבה, אף על זמן קצר. והדבר פשוט ומבואר".

[מרן ראש הישיבה **הגר"נ פרצוביץ** זצ"ל כותב במכתבו (בנין נחום עמ' תר"ח) כי הנלמד מחזון פלאי זה, שאין למי שעומד בראשות ישיבה והנהגתה, לזוז ממנה, וכמו הדין של הבדים].

דעת חכמה ומוסר

בשעת חורבן בית המקדש נתגלתה חיבת ה' לישראל

והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה וגו' ופניהם איש אל אחיו (כה, כ).

אמרו חז"ל (ב"ב צט) בזמן שישראל עושין רצונו של מקום כרובים פניהם איש אל אחיו, ובזמן שאין עושין, הם הפוכים פניהם.

ידוע קושיית **הריטב"א** מדברי חז"ל (יומא נד): על שעת החורבן, "בשעה שנכנסו נכרים להיכל ראו כרובים המעורין זה בזה", והרי בזמן החורבן לא היו ישראל במצב של עושין רצונו של מקום, ומדוע

איפוא דוקא בזמן זה היו הכרובים מעורין זה בזה, ופניהם איש אל אחיו?

וביאר מרן ראש הישיבה **הגר"ח שמואלביץ** זצ"ל, "עושין רצונו של מקום" הכוונה כי במצב כזה ישראל קרובים להקב"ה, והיותם של הכרובים מעורין זה בזה מעיד על הקרבה של הקב"ה לישראל. והנה בשעת החורבן, נתגלתה חיבת יתירה של הקב"ה לישראל

על ידי ששפך חמתו על עצים ואבנים, ולא על בני ישראל והכל מחמת גודל אהבתם, וזוהי הסיבה שדוקא בשעת החורבן היו הכרובים פניהם איש אל אחיו ומעורין זה בזה, להראות שלא פגה ולא סר אהבתו לישראל עם קרובו.

שיחות מוסר (עמ' תט"ז)

מרן המשגיח - בהקדמה והדרכה, איך לגשת לפרשת תרומה

ועשו לי מקדש, ושכנתי בתוכם (כה, ח).

כהקדמה לפרשת תרומה, היה מרן המשגיח הגה"צ **רבי ירוחם ליבוביץ** זצ"ל, רגיל להתוות קוים כיצד ללמוד פרשה זו ולהפיק ממנה לקחים מעשיים עבורנו (הדברים מובאים בספר "שיעורי חומש" מאת הרב וולבה זצ"ל). לדבריו, הדרך ללמוד את ענייני המשכן וכליו היא, לדמות אותם לשאר המצוות אשר סודותיהן אינם ידועים לנו.

לדוגמא, מצות הנחת תפילין. אנו יודעים שהתפילין צריכות להיות מרובעות, אבל אין לנו מושג מדוע עליהן להיות כך. למעשה, לכל מצוה ומצוה יש סודות ורחינים אשר אינם ידועים לנו, כל מה שאנו יודעים הוא שעלינו לקיים את המצוות בדקדוק.

לגבי מצות תפילין, למשל, ידוע לנו שאם מניחין תפילין כהלכה עם כל הפרטים והדקדוקים, אזי זוכים ל"וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" (דברים ח). אבל כאשר ישנו שינוי בפרט קטן

ביותה, כגון אם התפילין אינן מרובעות במדויק, שוב אין להן שם תפילין. "שם תפילין חל עליהן רק אם הן עשויות כהלכה", אחרת הן קופסאות עור בעלמא. במצוה זו של הנחת תפילין אנו מקיימים את כל דיני התפילין, מבלי לדעת את הסודות הטמונים בה. כך עלינו לגשת לעניינים הכתובים בפרשת תרומה, שכן לכל קרש ולכל פרט אחר במשכן ישנה סיבה רוחנית. בוני המשכן היו צריכים לבנות את המשכן בדיוק כפי שנצטוו, ואילו היו משנים אפילו במשהו מההוראות, לא היתה השכינה יורדת לישראל באמצעות המשכן!

הדבר דומה לרוקח שהוא חייב להקפיד מאד, לספק תרופות במינון המדויק אשר עליו הורה הרופא. כל שינוי עלול להזיק ותוצאות הנזק עלולות להיות מרחיקות לכת, כי רק הרופא שקבע ממה סובל החולה, יכול לקבוע איזו תרופה עליו לקבל, ובאיזו

תדירות וכמות היא צריכה להינתן. כך להבדיל "רק הקב"ה יכול לקבוע בדיוק על ידי אלו מעשים אפשר לזכות להשראת השכינה".

כך הוא הענין גם לגבי כל דרכי עבודת ה'. האדם אינו יכול לקבוע על ידי אלו מעשים הוא יגיע לקדושה, משום שאין לו כל מושג בדברים אלה, מי היה מעלה על דעתו שעל ידי הקפת היד ברצועה של תפילין או על ידי נענוע הלולב וכדומה, מגיעים אל השלימות? רק בורא העולם יכול לומר לנו על ידי אלו מעשים עובדים אותו ומגיעים למדרגות עליונות. עלינו לעשות את המוטל עלינו, גם בלי ידיעה והבנה כיצד משיגים על ידי כן מעלות וקדושה.

זהו איפוא, **יסוד גדול בעשיית המצוות - לעשותן אפילו בלי לדעת כיצד הן פועלות!** הדבר היחיד שעלינו לדעת בנידון זה, שאם נעשה אותן תוך שמירה על כל פרטי ההלכה, נגיע לדרגות רוחניות.

מורנו הגאון רה"י אברהם יצחק ברזל זצוק"ל

י' אדר תש"פ

במלאות ארבעה שנים להסתלקותו | ניצוצות מהנהגתו

אורחים לשבת

כשבחורים התארחו אצל רבינו בסעודות שבת קודש המרוממות במחיצתו נהג לשיר לפני הקידוש רק 'שלום עליכם', ואת הפיוט 'אשת חיל' שר במהלך הסעודה, כמנהג החפץ חיים.

בין הזמנים

לפני בין הזמנים תמיד עורר על כך שבחורי הישיבה הם שגרירים של עולם התורה וצריכים לכבד את עצמם בהתנהגות מכובדת ובהופעה הולמת.

בין המצרים

שח אחד מתלמידיו: שאלתי את מו"ר זצוק"ל בימי בין המצרים איך באמת אפשר לקרב ללבנו את עניני החורבן ולהרגיש צעה, ויעץ לי מו"ר זצוק"ל להתעסק בלימוד עניני בית המקדש כדוגמת

מס' מידות, ועי"ז חיים את המושגים של בית המקדש ומרגישים מה איבדנו.

ברכת המזון בניגון

סיפר אברך אחד, על הנהגה מיוחדת שהיה להגרא"י: כל כך התפעלתי איך שאומר מתוך ניגון את כל ברכת המזון מרישא עד גמירא עם כל בני הבית. (פניני הגרא"י)

דרך הלימוד

לאחד מבני הישיבה שביקש הדרכה בדרכי הלימוד הורהו שילמד קודם כל לפחות פעם אחת עד המשנה הבאה כדי שיכיר פרטי הסוגיה לפחות מקופיאי ואח"כ ישוב וילמד שוב במתינות והעמקה מריש הסוגיה.

דרך עליה

כשהתייעצו עימו ע"כ שלא רואים התקדמות בעבודת ה', אמר דזה משום שאף שמתחזקים ומקפידים על דברים אחדים מ"מ מזלזלים בדברים אחרים. מצד אחד מקדשים את ה' בהקפדה על חלק מהמצוות, אך מאידך מבזים אותו בזלזול בשאר מצוות, ואם סוגרים את הגמי בגלל שטויות, אין לך ביזוי קוב"ה ותורתו יותר מזה וממילא חסר סייעתא דשמיא.

דף גמרא

רבינו תבע שינון וחזרה ביחד עם הספקים גדולים, וציטט בשם אביו הג"ר חיים עזרא זצ"ל - כל דף גמרא שאתה לומד משפשף לך את המח ועושה אותך יותר למדן.

הי"ו: כתשובה לשאלתי בנוגע לחינוך הילדים, השיב רבינו שמענה רך להתנהג ברוך ולהכניס שמחה בבית, זה נותן את החשק בלימוד. אך הדגיש לי לא פעם שהדוגמא האישית היא מעל לכל. אם יראו איך האב מתנהג הן בתפילה הן בעבודת השם זה החינוך הגדול ביותר.

מסילת ישרים

פעם במהלך נסיעה במוצ"ק עם הר"י אמר לי שבשבת בצהריים למד מסילת ישרים ומאד התחזק כיון שהתחדש לו שהמס"י אומר שהמושג חסידות אינו דבר קבוע אלא כל אחד לפי מה שהוא. לפי"ז הוסיף הר"י בענותותו גם אני יכול להגיע לזה.

חילול ה'

דיבר רבות על כך שכשנמצאים בציבור יש לחשוש ביותר לחילול ה', ואם מדברים באמצע הסדר או בתפילה, ואפי' כשרואים מי שמדבר ולא מוחים הרי יש לנו עי"כ חלק בחילול ה'.

ידיעת התורה

סיפר אחד מתלמידיו: לפעמים כשהייתי שואל אותו בלימוד ושאלתי שכתוב בגמ' כך וכך וא"כ קשה וכו', אז הוא עצר אותי ואומר לי בחיך 'מה זה כתוב? איפה כתוב? בחור כמוך כבר צריך לדעת ש"ס', כך היה מדבר בדרך נעימה.

ליצנות

ידוע ש'ליצנות אחת דוחה מאה תוכחות, ופעם אמר שבקלם אמרו שמספיקה אפילו מילה אחת - 'אָה! כשיוצאים משיחה או וועד וא' השומעים מפטיר במחי

התחדשות

שח אחד מתלמידיו: שאלתי את הראש ישיבה איך אפשר להגיע לדוגמה של בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, אמר לי הר"י: "איך לא, וכי אתה לא מרגיש כך כשאתה מתחיל סוגי חדשה?!" ואמר לי שבפרט אלו שקמים ותיקין מרגישים את זה איך שהכל חדש.

חידושי תורה

שח אחד מתלמידיו: התייעצתי עם מו"ר זצוק"ל כשלומדים מסכת בבקיאיות [שלא בדרך סדרי הישיבה, לדוגמא חזרה מהירה על מסכתות אחרות] ומתחדשים הערות והארות, האם לכותבם או שמא הדבר יבוא להימשך להעמיק ולעיין ועל חשבון מעלת הבקיאיות, ודעת מו"ר זצוק"ל היתה שתמיד יש לכתוב מה שמתחדש בלימוד.

*

כשהיו עוברים לידו היה שואל 'מה נשמע - מה מחדשים', ובאחת הפעמים אמרתי לו משהו מן הפרשה. ואז הוא אמר לי משפט שממש הגדיר את דרכו, 'בן עלייה צריך שיהיה לו פנקס עם החידושי תורה שלו'.

חיזוק בכל האמצעים

בחורים נגשו לרה"י ושאלוהו איך להתחזק. ענה להם הר"י צריך לתפוס את עצמנו בידיים. והוסיף לדוגמא כשמגיעים בסדר ב' דבר ראשון להתחיל לנענע את הסנדל...

חינוך הילדים

סיפר נאמן ביתו נאמן ביתו הרב נחמיה בצלאל

יד אה, הוא מסוגל לבטל את הרושם וההתפעלות של השומעים משיחה שלמה של חכמה ומוסר!

לימוד יסודי

רבינו היה לומד תמיד דף היומי ומשניות ועוד סדרי לימוד תמידים כסדרם ופעם התבטא על כך שגם תלמיד חכם צריך להיות בנוי על בסיס של 'בעל בית' דהיינו שיש את היסוד שכל יהודי צריך ללמוד.

לימוד הרבים

כל יום בתחילת הלימוד בסדר ב' היה אומר יהי רצון שלפני הלימוד, והסביר שכאשר לומד בבית מדרש עם רבים יש לזה חשיבות מיוחדת לומר שוב את היה"ר.

מחלוקת

פחד מאוד ממחלוקת, ואמר שכל מקום שהתחיל שם מחלוקת הוא ברח משם מיד.

ואמר תמיד שצריך להתפלל באלוקי נצור כל יום על כך שלא יהיה מחלוקת, כי כל מקום שמצליח השטן מנסה בכל כוחו לעורר מחלוקת.

מעל לטבע

דיבר מזה שיש להשתדל ולעבוד על זה תמיד לחיות קצת מעל הטבע הרגיל של האדם, ואמר שזה הפשט קדושים תהיו, ועיי"ז כי קדוש אני, והביא המלבי"ם שביאר בזה דאם אדם מקדש עצמו מעל לכוחותיו הטבעיים ממילא הקב"ה נוהג עמו ג"כ מעל הטבע והוא קדושה היינו מעל הטבע, ובי בזה דברי הרמב"ן שפי' קדש עצמך במותר לך. ואמר ששמע מאדם גדול דכתוב בענין קרי"ש שמי שמדייק באותיותיה מצננים לו את הגהינום, ומשום שהטבע של האדם זה למחר ובקרי"ש יש מקומות שמן הדין צריך לעצור ולהפסיק בין מילה למילה, ובזה, כיון שהולך האדם נגד טבעו זוכה שיצננו לו את הגהינום. וחזר ושנה שלחיות מעל הטבע, ונגד טבע האדם, ולקדש עצמו במותר, בזה זוכה לאנכי ה' אלקיך, להנהיג מיוחדת מהקב"ה.

עילוי נשמה

לשאלת אברך במה כדאי ביותר לעשות לזכות נשמת אביו ענה מו"ר לשבת וללמוד.

עבודת ה' בכל מצב

שח אחד התלמידים: באחד השנים בערב ראש השנה היה ספק אם הרה"י יבוא לישיבה לליל יום ב' דרה"ה לישיבתו הקבועה ולתפילת מעריב. ניגשתי אליו ושאלתי הרה"י אם יבוא. שאל אותי הרה"י "ומה יקרה אם לא אגיע?!" אמרתי לו שזה יהיה ראש השנה אחר אם הרה"י לא יגיע.

שבת מנוחה

אצל הרה"י, זמן רב לפני שב"ק כבר היה מוכן בבגדי שבת, היתה לו ט"ק מיוחדת לשב"ק, והיה נוהג ללבושה מעל בגדיו, והיה שרוי בשלוח מיוחדת לקראת שב"ק.

שייטת

דנו אברכים מהו האופן הנכון שאדם צריך לצייר לעצמו בעומדו לתפילה כאילו עומד לפני מלך והרי א"א לצייר ח"ו איזו דמות וכיצד האופן הנכון לקיים הלכה זו. החליט אחד מהם לברר אצל מו"ר רה"י זצ"ל שענה שאמנם אין לו ג"כ הכרעה ברורה בנושא אולם הוא רגיל לצייר לעצמו כעומד בפני פרגוד בידעו שמאחורי הפרגוד מאזין לו קל מלך רם ונישא.

שיר של יום

רבינו סיפר שבהיותו בחור בפונבז' נכנס עם עוד שני חברים (שלבסוף נתפרסמו כרבים חשובים) למשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוויןשטיין זצוק"ל בימי חול המועד וביקשו ממנו ברכה, ואמר להם שילמדו את השיר של יום ועיי"ז יזכו לשפע.

תחילת היום

פעם שח לתלמידיו, שצריך תמיד שהיום יתחיל עם שעה של לימוד.

תנ"ך

מרגלא בפומיה בהזדמנויות רבות בוועדים וכדו' שצריך לדעת איך ללמוד תנ"ך, ושאסור ללמוד את סיפורי התנ"ך בהבנה שטחית ללא רב.

אמר לי רה"י "דע לך שאדם חייב לדעת לעבוד את הקב"ה בכל מצב. גם בראש השנה עם עשרה אנשים אפשר להגיע לתועלת שיש בתפילה בישיבה עם מאות אנשים ובטח שגם בלי השיחה והמעריב שלי".

פלאפון

דרכו של רה"י עצמו להמנע משימוש בפלאפון ואף לא החזיקו ברשותו. [פעם התבטא, מהראוי ששיחה בין שני רעים תיעשה פנים מול פנים, ואף מה שנצרך דרך הטלפון אין זה דרך ארץ לומר את שצריך לומר לרעהו, ברבים בקול גדול].

קבלות

הרה"י ביאר את ענין הקבלות קטנות שמוזכר בספרי המוסר שצריך כל אחד לקבל על עצמו בימים הנוראים, שאין הכוונה שבוה יוצאים ידי חובה ודי בזה כי זה כוחנו.

וסיפר שפעם קרה אסון בעיר קרית ספר ה"י ושלחו למרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל שאלה במה ראוי שיתחזקו, וענה הגרי"ש: "שיקיימו ד' חלקי שו"ע". אמר הרה"י, אנחנו גם צריכים לקבל על עצמנו בימים הנוראים מהפך - לקיים כל הד' חלקי שו"ע. אלא כיון שקבלה כזו היא גדולה ומופשטת, צריך לקבל משהו קטן שיהיה כעין בית יד להחזיק את הקבלה הגדולה.

קרירות

דיבר הגרא"י על זה שלפעמים שומעים על אחד שרצח את חבירו רח"ל, השמיעה הזו גם אם זה קורה אצל אנשים שאינם שומרים תורה ומצוות, זה מקרה! וגורם לירידה בערך חיי אדם. לא שחלילה זה מביא אותנו לכך, אלא שאם יש רח"ל חולה לא מתפללים מספיק חזק.

הליכה יומית קבועה משפרת את הריכוז ואת יכולת הלמידה

בחסות *3833 מאחדת **תלמידי**